

[N. Chr. Christensen.]

står sig ved at lade deres blade udkomme samtidig med de kommunistiske blade og prøve på at få et øget salg, medens alle de andre blade bliver forhindret i at udkomme. Det spørgsmål tenderer i allerhøjeste grad grundlovens ord om ytringsfriheden.

Der var to af de ærede ordførere, der henstillede, at denne sag ikke droppes nu, men at den tages op, og jeg kan forsikre disse ærede medlemmer for, at bag disse udtalelser står i hvert fald størsteparten af den danske presse. Hvis det ærede medlem fra det radikale venstre ikke mener, at mine ord er tilstrækkelige i denne sag, beder jeg ham om at henvende sig til formanden for Danske Dagblades Fællesrepræsentation, hr. chefredaktør Hasager ved Politiken, og spørge ham, hvorledes forholdet er. Vi er villige til at dokumentere det på alle områder, men jeg vil gerne sige med al den alvor, som kan lægges ind i det, at dette spørgsmål lader sig ikke afvise. Det er et spørgsmål om ytringsfriheden, om en demokratisk, grundlovmæssig ret, som en del af befolkningen prøver på at bryde ned. Derfor bliver man nødt til i kommissionen at arbejde videre med dette og prøve på at finde en løsning. Nu siger man ganske vist, at det skal staten ikke blande sig i. Her er ikke tale om staten, her er tale om samfundet, om parter inden for samfundet, som rammes af andre, uskyldige parter, som ikke kan gøre for, at der opstår stridigheder. Men det værste af alt, hvad der kan ske i et demokratisk samfund, er, at det frie ord knægtes. Derfor beder jeg dem, der ikke rigtig har gjort sig dette spørgsmåls rækkevidde klart, om at overveje det endnu en gang og tage de henstillinger til følge, der er kommet fra to ordførere her.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg er nogenlunde sikker på, at jeg i mine bemærkninger før nævnte, at det ærede medlem hr. Thisted Knudsen og jeg var enige med hensyn til de fire ugers udsættelse, men der har aldrig været enighed mellem det ærede medlem og mig om, at det var statsministeren, der skulle gribe ind på dette tidspunkt. Gennem årene har det radikale venstre aldrig nogen sinde indvilget i, at forligsmandens myndighed skulle

undergraves ved, at de politiske myndigheder greb ind, medens forligsmanden endnu ikke havde afsluttet sin virksomhed. Det lader sig ikke gøre at fremstille sagen på en anden måde. Det kan dokumenteres på ethvert punkt gennem 25 år, at det har været vor stilling. I det sidste voldgiftsforslag, vi fremsatte, hed det i § 1 — jeg citerer —:

„Når statens forligsinstitution efter at have forsøgt at mægle i en mellem arbejdere og arbejdsgivere foreliggende arbejdskonflikt har erklæret sig ude af stand til at fremsætte mæglingsforslag, eller når et fremsat mæglingsforslag er blevet forkastet og forligsinstitutionen anser en fornyet indgriben fra den side for formålsløs, kan statsministeren, hvis arbejdskonflikten vil udsætte omfattende samfundsinteresser for fare, bestemme, at de foreliggende konfliktspørgsmål gøres til genstand for voldgift.“

Det har gennem alle årene været det radikale venstres stilling. Jeg har altid på dette punkt været så omhyggelig, at der ikke skulle kunne opstå tvivl herom. Det er også svar til det ærede medlem hr. Poul Sørensen, til hvem jeg i øvrigt vil sige, at det forekommer mig, at hans ordvalg i bemærkningerne til mig mere karakteriserede ham selv end mig. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen ved meget vel, at når han søger at tilsløre det radikale venstres stilling på dette område, kan han kun gøre det på én måde: ved at blande to ting sammen. Det radikale venstres standpunkt har meget rigtigt været, at lovgivningsmagten ikke skulle stå uforberedt. Hvad lå deri? At der burde være en permanent voldgiftsinstitution, forinden man kom til overenskomstforhandlingerne. Det har der aldrig kunnet opnås flertal for her i tinget, heller ikke dengang det ærede medlem i fjor gav tilsagn om en velvillig behandling, idet enhver vidste, at der var medlemmer inden for det konservative parti, som ikke ville stemme for et sådant forslag. Derfor bliver situationen den, at på dette område gælder det, der har været alfa og omega for os til enhver tid, nemlig at det tidspunkt, da spørgsmålet når op på det politiske plan, foreligger, når forligsmanden har opgivet sin mæglingsevne.